Pięć pieśni o Królu Wulfharcie

Pięć pieśni
o Królu Wulfharcie

Język Shora

Pierwsza pieśń o Królu Wulfharcie jest bardzo stara, pochodzi mniej więcej z roku 1C500. Po pokonaniu alessiańskiej armii na Wrzosowiskach Glenumbrii, Wulfharth z Atmory został wybrany przez Pakt Wodzów. Jego thu'um był tak potężny, że nie mógł na głos złożyć królewskiego ślubowania i skrybowie nauczyli się rysować jego przysięgi. Natychmiast po wyborze spisali pierwsze ustanowione przez niego prawo: płomienne przywrócenie tradycyjnego panteonu Nordów. Edykty zostały zdelegalizowane, kapłani wygnani, ich dwory spalone. Cień krola Borgasa przestał padać na krainę. Z powodu tego fanatyzmu, Król Wulfharth został ochrzczony imionami: Język Shora, Ysmir, Smok Północy.

Syn Kyne

Trzecia z pieśni o Królu Wulfharcie wysławia jego dokonania w oczach Starych Bogów. Zmaga się w niej z orkami ze wschodu i wysyła ich wodza do Piekła. Odbudowuje 418 stopień Wysokiego Hrothgaru, który został uszkodzony przez smoka. Kiedy połknął burzową chmurę, aby uchronić armię przed zimnem, Nordowie nazwali go Oddechem Kyne.

Stara Kołatka

Trzecia z pieśni o Królu Wulfharcie opowiada o jego śmierci. Orkey, wrogi bóg, zawsze starał się zniszczyć Nordów, nawet w Atmorze, gdzie skradł im całe lata. Widząc potęgę Króla Wulfhartha, Orkey przywołał ponownie ducha Alduina, Pożeracza Czasu, który nadgryzł niemalże każdego Norda, sprawiając, że mieli oni z powrotem nie więcej niż sześć lat. Chłopiec Wulfharth zwrócił się do Shora, martwego Wodza Bogów z prośbą o pomoc dla swego ludu. Sam duch Shora zmagał się później z Pożeraczem

Czasu w sferze duchowej, tak samo jak u zarania czasu i zwyciężył. Lud Orkeya, orkowie, byli zrujnowani. Gdy chłopiec Wulfharth przyglądał się bitwie rozgrywającej się w niebiosach, nauczył się nowego thu'um, Co Się Stanie, Gdy Potrząśnie Się Smoka W Ten Sposób. Z tej nowej mocy skorzystał, aby przywrócić swój lud do normalnego stanu. W pośpiechu, aby ocalić jak najwięcej ludzi, nałożył na siebie zbyt wiele lat. Postarzał się bardziej, niż Siwobrodzi i umarł. Podobno płomienie z jego stosu pogrzebowego sięgnęły serca samej Kyne.

Popielny Król

zwarta pieśń o Królu Wulfharcie opowiada o jego ponownych narodzinach. Krasnoludy i diabły we wschodnich królestwach znów zaczęły walczyć. Z tego powodu Nordowie mieli nadzieję, że uda im się odzyskać swe pradawne ziemie. Zaplanowali atak, ale zrezygnowali, bo nie mieli silnego Króla, który by ich poprowadził. Wtedy pojawił się Diabeł z Dagoth, przysięgając, że przybywa w pokoju. Co więcej, zdradził Nordom wspaniałą rzecz: wiedział, gdzie znajdowało się Serce Shora! Dawno temu Wódz Bogów został zabity przez elfich gigantów, a oni wydarli mu serce, z którego uczynili sztandar, aby wzbudzać w Nordach strach. Udawało im się to, aż Ysgramor Przemówił im Do Rozsądku i Nordowie wrócili do walki. Elfi giganci, wiedząc, że w końcu przegrają, ukryli Serce Shora, aby Nordowie nigdy nie mogli odzyskać swego Boga. Ale oto pojawił się Diabeł z Dagoth, przynosząc wieści! Serce znalazło się w rękach krasnoludów i diabłów ze wschodnich królestw i ono właśnie było powodem niedawnych niepokojów. Nordowie zapytali Diabła z Dagoth dlaczego był gotów zdradzić swych pobratymców. Odpowiedział, że diabły zdradzają się od zarania dziejów, a oni mu uwierzyli. Języki raz jeszcze śpiewem niosły w świat ducha Shora. Shor zebrał armię, jak za dawnych czasów, a następnie wessał rozrzucone prochy Króla Wulfhartha i stworzył go na nowo, bo potrzebował dobrego generała. Funkcję tę chciał jednak otrzymać Diabeł z Dagoth, zaznaczając swą rolę jako błogosławionego posłańca w tej świętej wojnie. Shor miał zatem dwóch generałów: Popielnego Króla oraz Diabła z Dagoth i ruszył do wschodnich królestw z wszystkimi synami Skyrim.

Czerwona Góra

ięta pieśń o Królu Wulfharcie jest bardzo smutna. Ci, którym udało się ujść z

zagłady, wrócili pod czerwone niebo. Rok ten otrzymał nazwę Śmierci Słońca. Diabeł z Dagoth oszukał Nordów, bo serce Shora nie znajdowało się we wschodnich królestwach i w ogóle nigdy go tam nie było. Gdy tylko armia Shora dotarła do Czerwonej Góry, spadły na nią Diabły i Krasnoludy. Ich czarownicy unieśli górę i spuścili ją na Shora. Został pod nią uwięziony, aż skończy się czas. Wymordowali synów Skyrim, ale dopiero, gdy Król Wulfharth zabił króla Dumalacatha, krasnoluda-orka, skazując tym samym swój lud na zagładę. Wtedy Vehk Diabeł wtrącił Popielnego Króla do Piekła i było po wszystkim. Później Kyne zabrała prochy Ysmira do nieba, ratując go z piekła. Pokazała swym synom jaki jest kolor krwi przelanej przez zdradę. Nordowie nigdy już nie zaufają żadnemu Diabłu.

Sekretna pieśń o
Wulfharcie, Popielnym Królu

Prawda o Czerwonej Górze

erce Shora znajdowało się w Resdayn, tak jak obiecał Dagoth-Ur. Gdy armia Shora zbliżyła się do zachodniego brzegu Morza Wewnętrznego, ujrzeli na zboczach Czerwonej Góry zebrane wojska Dwemerów. Zwiadowcy donieśli, że siły Chimerów dopiero co opuściły Narsis i że nie spieszyły się, aby dołączyć do swych kuzynów przed bitwą z Nordami. Dagoth-Ur powiedział, że Trójca zdradziła zaufanie ich króla, że wysłała Dagoth-Ura do Lorkhana (tak zwą w Resdayn Shora), aby bóg mógł zemścić się na krasnoludach za ich dumę; że pokój zawarty przez Nerevara z Dwemerami doprowadzi Lud Velotha do ruiny. Taka była przyczyna braku pośpiechu, powiedział Dagoth-Ur.

Zbierają się armie

Lorkhan (bo tak zwą w Resdayn Shora) powiedział: „Nie wywieram pomsty na krasnoludach z powodów, o jakie podejrzewa mnie Trójca. Niemniej jednak prawdą jest, że zginą z mojej ręki, wraz z wszystkimi, którzy staną u ich boku. Nerevar jest synem Boethiah, jednej z najpotężniejszych Padomaików. Pomimo Trójcy jest dla swego ludu bohaterem. Zgromadzi dość wojsk, aby ta bitwa rozgorzała większym ogniem. Będziemy potrzebować większych sił, niż mamy do dyspozycji." Tak więc Dagoth-Ur, który tak

samo, jak Trójca, pragnął śmierci krasnoludów, udał się do Kogoran, by przywołać chap'thil swego rodu: ogary, czarowników, łuczników, skradzionych ludzi z brązu. Popielny Król, wiekowy Vsmir, ruszył i mimo płynącej w jego żyłach krwi Nordów zawarł pokój z orkami. Ci przysłali wielu wojowników, ale ani jednego czarodzieja. Wielu spośród Nordów nie mogło zdobyć się na to, aby stanąć ramię w ramię ze swymi tradycyjnymi wrogami, nawet pod Czerwoną Górą. Byli bliscy dezercji. Wtedy przemówił Wulfharth: „Nie widzicie, gdzie tak naprawdę jesteście? Nie widzicie kim tak naprawdę jest Shor? Nie wiecie czym jest ta wojna?" Popatrzyli od Króla do Boga, na Diabły i orków, niektórzy naprawdę pojęli i ci zostali w szeregu.

Bęben Zagłady

Nerevar dzierżył Brzytwę, sztylet wykonany z dźwięku cienia księżyców. U boku miał Dumaka, króla krasnoludów, który władał młotem wykonanym z boskiej materii oraz Alandro Sula, nieśmiertelnego syna Azury noszącego Upiorną Kolczugę. Spotkali się z Lorkhanem podczas ostatniej Bitwy o Czerwoną Górę. Lorkhan miał ponownie swe serce, ale rozłąka była długa i potrzebował czasu. Nie mógł go jednak powalić i sam runął od straszliwych ran, zdoławszy jednak pozbawić wcześniej Sula wzroku swym wrzaskiem. Dagoth-Ur spotkał się w boju z Dumakiem i zabił go. Sunder zdołał jednak wcześniej uderzyć w Serce swego pana. Nerevar odwrócił się od Lorkhana i w szale powalił Dagoth-Ura. W odpowiedzi sam jednak odniósł od ciosu Lorkhana zabójczą ranę. Nerevar udał, że śmierć zabiera go wcześniej i z zaskoczenia raził swego niedoszłego mordercę. Celny cios Czerpaka sprawił, że Serce przybrało materialną postać i Brzytwa mogła je teraz wyciąć. Tak się stało. Lorkhan został pokonany i wszyscy myśleli, że to już koniec przeprawy.

Pięć pieśni o Królu Wulfharcie

FormId	skyrim.esm:01AD05
Owning plugin	skyrim.esm
Local FormId	01AD05
Editor ID	Book4RareFiveSongsofKingWulfharth
Inventory image	(none)
Menu art	HighPolyBasicBook05
Value (gold)	30
Type	Book or tome
Weight	1
Can be taken	Yes
Teaches	(none)
Inventory description	(none)
Keywords	VendorItemBook
Locations	208
Leveled lists	10
Scripts	0

© Bethesda Softworks LLC and the authors of the mods in the load order.
Exported and generated with SkyrimSourceExporter.